

РЕШЕНИЕ

№ 5929

гр. София, 29.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Калинка Илиева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4489** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Ю. П. П. срещу решение № 1027/6.3.2020 г., постановено по НАХД № 1027/2019 г. на СРС, Наказателно отделение, 104 с-в, с което е потвърдено НП № 18-4332-024056/3.12.2018 г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ в СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП и чл. 185 ЗДвП му е наложена съответно глоба в размер на 20 лв., глоба в размер на 100 лв. и лишаване от управление за 1 м.

Касаторът твърди, че е наказан за умишлено деяние, каквото той не е сторил. Твърди, че той не е усетил за извършването на ПТП. Не е имал за цел да избяга от местопроизшествието, тъй като няколко пъти след това е минавал през деня. Свидетелят е посочил, че тролеят е зализал една кола, поради което и е невъзможно да го е усетил. Свидетелят М. твърди, че тролеят е зализан със задната си част, което също потвърждава тезата му.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи – отдел "Пътна полиция" към СДВР не взе становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с

обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на разпитаните свидетели, а именно, че на 18.9.2018 г., около 16.15 ч. в [населено място], по бул. Д. Н., касаторът е управлявал тролейбус с инв. № 2914, собственост на „Столичен електротранспорт“ и пред бл. 751А е реализирал ПТП с л.а. БМВ с рег. [рег.номер на МПС] и потеглил, но бил видян от св. М., който записал номера на тролея и го дал на собственика на лекия автомобил.

В оспореното решение съдът е приел, че в случая не е спазена нормата на чл. 123, ал. 1 ЗДвП, предвиждаща, че водачът на ППС, който е участник в пътно-транспортно произшествие е длъжен, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. В случая е прието, че е извършено нарушение и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП следва да му се наложат глоба и лишаване от право на управление.

Видно от акта за установяване на административното нарушение е възприето, че касаторът – като управляващ ППС – тролейбус, поради недостатъчен контрол, реализира ПТП със спрелия от дясната му страна лек автомобил, след което напуска местопроизшествието без да уведоми компетентните органи. Посочената фактическа обстановка е възприета и в наказателното постановление, като е прието, че е извършено виновно нарушение на чл. 123, ал.1, т. 3, б. в“ ЗДвП, който обаче предвижда, че ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието и изпълняват дадените указания.

Съдът, като взе предвид изложеното, намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Касаторът не излага твърдения за съществено нарушение на процесуалните правила, които да са довели до неправилно установяване на фактите. Видно от допълнителните съображения към жалбата, той не е съгласен с фактическите изводи на съда, без обаче да излага конкретни твърдения за наличие на извършено от СРС нарушение, което да доведе до тези фактически изводи.

Същевременно доколкото производството е по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, то приложение следва да намери и чл. 220 от тази глава, предвиждащ забрана за нови фактически установявания – съдът следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК съдът намира, че

обжалваното решение съответства и на материалния закон. Правилни са изводите на СРС, направени въз основа на очертаната фактическа обстановка, че жалбоподателят не е спазил нормата на чл. 20, ал. 1 ЗДвП, доколкото не е контролирал ППС, което е управлявал и по този начин се е стигнало до ПТП, при което са причинени установените вреди. Ето защо решението на СРС следва да бъде оставено в сила в тази му част.

На следващо място, съдът намира, че правилно е прието, че е нарушена и нормата на чл. 123, ал. 1 ЗДвП. СРС е установил, че жалбоподателят е реализирал ПТП с л.а. БМВ с рег. [рег.номер на МПС] и потеглил, но бил видян от св. М., който записал номера на тролея и го дал на собственика на увредения автомобил. По този начин е изпълнен фактическият състав на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, предвиждаща, че водачът, който е участник в ПТП, е длъжен, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да види какви са последиците от произшествието.

Същевременно обаче жалбоподателят е бил наказан за нарушение на чл. 123, ал.1, т. 3, б. в“ ЗДвП, предвиждаща, че ако между участниците няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат произшествието, уведомят съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието и изпълняват дадените указания.

Независимо от това, съдът намира, че решението на СРС е правилно и законосъобразно. Доколкото пред СРС са били приложими съответно правилата НПК за въззивното производство, то на основание чл. 337, ал. 1, т. 2 НПК съдът е имал правомощието да приложи при тази фактическа обстановка закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо деяние. Ето защо и доколкото и в двете хипотези на цитираните по-горе норми касаторът е нарушил правилата на движение, то с това си поведение е осъществил фактическият състав на санкционната норма на чл. 175, ал. 1, т. 5 НПК, именно която е приложена и в процесния случай.

Ето защо настоящият състав намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Въз основа на тези мотиви касационната инстанция счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1027/6.3.2020 г., постановено по НАХД № 1027/2019 г. на СРС, Наказателно отделение, 104 с-в, с което е потвърдено НП № 18-4332-024056/3.12.2018 г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ в СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП и чл. 185 ЗДвП му е наложена съответно глоба в размер на 20 лв., глоба в размер на 100 лв. и лишаване от управление за 1 м.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

